

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

15 iulie 2015*

„Concurență — Procedură administrativă — Piața europeană a sticlei auto — Publicarea unei decizii prin care se constată o încălcare a articolului 81 CE — Respingerea unei cereri prin care se urmărește obținerea tratamentului confidențial al unor date pretins protejate de secretul de afaceri — Obligația de motivare — Confidențialitate — Secret profesional — Încredere legitimă”

În cauza T-462/12,

Pilkington Group Ltd, cu sediul în St Helens (Regatul Unit), reprezentat de J. Scott, de S. Wisking, de K. Fountoukakos-Kyriakakos, solicitors, și de C. Puech Baron, avocat,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de M. Kellerbauer, de P. Van Nuffel și de G. Meessen, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare în parte a Deciziei C(2012) 5718 final a Comisiei din 6 august 2012 prin care se respinge cererea de aplicare a regimului de confidențialitate formulată de Pilkington Group Ltd, în temeiul articolului 8 din Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (cazul COMP/39.125 – Sticlă auto),

TRIBUNALUL (Camera a treia),

compus din domnii S. Papasavvas, președinte, N. J. Forwood (raportor) și E. Bieliūnas, judecători,

grefier: domnul L. Grzegorzcyk, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 28 ianuarie 2015,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

Istoricul cauzei

- 1 La 12 noiembrie 2008, Comisia Comunităților Europene a adoptat Decizia C(2008) 6815 final privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE împotriva mai multor fabricanți de sticlă auto, printre care reclamanta, Pilkington Group Ltd (cazul COMP/39.125 – Sticlă auto) (denumită în continuare „decizia «sticlă auto»”).
- 2 Comisia a constatat, printre altele, că destinatarii deciziei „sticlă auto” au încălcat articolul 81 CE și articolul 53 din Acordul privind SEE prin participarea, în diferite perioade cuprinse între luna martie 1998 și luna martie 2003, la un ansamblu de acorduri și de practici concertate anticoncurențiale în sectorul sticlei auto în Spațiul Economic European (SEE).
- 3 Potrivit deciziei „sticlă auto”, este vorba despre o încălcare unică și continuă care presupune repartizarea concertată a contractelor referitoare la furnizarea de sticlă auto sau de ansambluri de geamuri, care cuprind în general un parbriz, o lunetă și geamuri laterale, către principalii constructori de automobile din SEE. Potrivit Comisiei, aceste practici concertate au luat forma unei coordonări a politicilor de prețuri și a strategiilor de aprovizionare a clienței prin care s-a urmărit menținerea unei stabilități globale a pozițiilor părților la înțelegere pe piața relevantă. Această stabilitate ar fi fost urmărită, în special, prin mecanisme corectoare, instituite atunci când practicile concertate nu ajungeau la rezultatele scontate.
- 4 Prin scrisoarea din 25 martie 2009, Direcția Generală (DG) Concurență a Comisiei (denumită în continuare „DG COMP”) a informat reclamanta în mod special în legătură cu intenția sa de a publica, în conformitate cu articolul 30 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167, rectificare în Ediție specială, 08/vol. 4, p. 269), o versiune neconfidențială a deciziei „sticlă auto” pe site-ul său internet în limbile autentice în speță, respectiv engleza, franceza și neerlandeza. În plus, DG COMP a solicitat reclamantei să identifice informațiile confidențiale sau care constituie secrete de afaceri și să își motiveze aprecierea în această privință.
- 5 În urma unui schimb de corespondență cu reclamanta, DG COMP a adoptat, în februarie 2012, versiunea neconfidențială a deciziei „sticlă auto” care urma să fie publicată pe site-ul internet al Comisiei. Rezultă din corespondența respectivă că DG COMP nu a dat curs cererilor reclamantei prin care urmărea ocultarea informațiilor cuprinse în 202 considerente și în 53 de note de subsol din decizia „sticlă auto”.
- 6 Potrivit DG COMP, aceste informații pot fi împărțite în trei categorii. Prima categorie cuprinde numele clienților și descrierea produselor în cauză, precum și orice informație care poate identifica un client (denumite în continuare „informațiile din categoria I”). A doua categorie conține cantitățile de piese furnizate, atribuirea cotelor către fiecare constructor de autovehicule, acordurile privind prețurile, calculul și variațiile lor și, în cele din urmă, cifrele și procentajele legate de alocarea clienților între membrii înțelegerii (denumite în continuare „informațiile din categoria a II-a”). A treia categorie cuprinde informațiile legate de persoanele fizice membre ale personalului reclamantei (denumite în continuare „informațiile din categoria a III-a”).
- 7 Reclamanta a sesizat consilierul-auditor la 30 iunie 2011 conform articolului 9 din Decizia 2001/462/CE, CECO a Comisiei din 23 mai 2001 privind mandatul consilierilor-auditori în anumite proceduri în domeniul concurenței (JO L 162, p. 21, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 108), opunându-se publicării tuturor informațiilor în litigiu.

Decizia atacată

- 8 Consilierul-auditor s-a pronunțat cu privire la cererea reclamantei prin Decizia C(2012) 5718 final a Comisiei din 6 august 2012 prin care se respinge cererea de aplicare a regimului de confidențialitate formulată de Pilkington Group, în temeiul articolului 8 din Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (cazul COMP/39.125 – Sticlă auto) (denumită în continuare „decizia atacată”).
- 9 Reiese din considerentul (18) al deciziei atacate că aceasta din urmă se întemeiază, în esență, pe examinarea celor două argumente formulate de reclamantă. Primul argument, examinat în considerentele (19)-(42) ale deciziei atacate, privește informațiile din categoriile I și a II-a, iar cel de al doilea argument, examinat în considerentele (43)-(48) ale deciziei atacate, privește informațiile din categoria a III-a.
- 10 În ceea ce privește primul argument, consilierul-auditor a considerat, în primul rând, că, prin natura lor și ținând seama de specificitățile pieței sticlei auto, informațiile din categoriile I și a II-a erau cunoscute în afara reclamantei, în al doilea rând, că erau istorice și, în al treilea rând, că vizau însăși esența încălcării, divulgarea lor fiind, pe de altă parte, dictată de interesele persoanelor lezate [considerentele (19)-(32) ale deciziei atacate]. În plus, în măsura în care reclamanta a formulat argumente specifice prin care s-a urmărit să se stabilească caracterul confidențial al informațiilor în pofida caracteristicilor lor generale, astfel cum au fost descrise mai sus, consilierul-auditor a concluzionat că în mod excepțional considerentele (198), (208), (367), (383) și (393)-(397) ale deciziei „sticlă auto” puteau să beneficieze de un tratament confidențial în măsura în care cuprindeau informații din categoriile I și a II-a [considerentul (32) ultima teză-considerentul (42) și articolele 1 și 2 din decizia atacată].
- 11 În ceea ce privește cel de al doilea argument, consilierul-auditor s-a întemeiat pe articolul 5 din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142) și a acceptat tratamentul confidențial al informațiilor cuprinse în considerentele (98), (132), (160), (163) și în notele de subsol 282 și 410 din decizia „sticlă auto” [considerentele (43)-(47) și articolul 3 din decizia atacată].
- 12 Consilierul-auditor a respins în rest cererea reclamantei (articolul 4 din decizia atacată).

Procedura și concluziile părților

- 13 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 19 octombrie 2012, reclamanta a introdus prezenta acțiune.
- 14 Prin Ordonanța din 11 martie 2013, președintele Tribunalului a dispus suspendarea în parte a executării deciziei atacate. Prin Ordonanța din 10 septembrie 2013, Comisia/Pilkington Group [C-278/13 P(R), Rep., EU:C:2013:558], vicepreședintele Curții de Justiție a Uniunii Europene a respins recursul introdus de Comisie împotriva Ordonanței președintelui Tribunalului.
- 15 Prin Ordonanța din 27 noiembrie 2013, președintele Camerei a treia a Tribunalului a respins cererile de intervenție depuse de patru asigurători care își desfășoară activitatea în domeniul sticlei auto, în susținerea concluziilor Comisiei.
- 16 În cadrul măsurilor de organizare a procedurii, Tribunalul a adresat o serie de întrebări scrise Comisiei. Aceasta a răspuns la întrebările adresate prin scrisorile din 7 octombrie și din 18 decembrie 2014.

17 Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate, în special a articolului 4 din aceasta;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

18 Comisia solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii;
- obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

19 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă șase motive, întemeiate pe:

- nemotivare și pe o eroare săvârșită cu privire la considerentul (115) al deciziei „sticlă auto”;
- încălcarea articolului 339 TFUE, a articolului 28 din Regulamentul nr. 1/2003 și a articolului 8 din Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei Europene din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (JO L 275, p. 29);
- o încălcare a principiului egalității de tratament;
- o încălcare a principiului încrederii legitime;
- o încălcare a principiilor care reglementează protecția identității persoanelor și, respectiv,
- pe o încălcare a principiului proporționalității și a principiilor care reglementează accesul publicului la documentele instituțiilor.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe nemotivare și pe o eroare săvârșită cu privire la considerentul (115) al deciziei „sticlă auto”

- 20 Reclamanta susține că consilierul-auditor a respins cererea sa formulând o motivare sumară și globală, întemeiată pe criterii lipsite de relevanță. În plus, motivarea respectivă nu ar preciza în mod clar norma de drept aplicată, nu ar răspunde mai multor argumente întemeiate pe încălcarea principiului egalității de tratament, nici nu ar justifica o contradicție specială cu poziția DG COMP. Or, mai întâi, reclamanta și-ar fi justificat cererea printr-o trimitere individuală la fiecare considerent vizat. În continuare, o motivare globală ar fi, prin natura sa, insuficientă întrucât informațiile în litigiu, chiar și cele care fac parte dintr-o singură categorie, ar fi de natură foarte diferite, aspect demonstrat de faptul că unele au beneficiat, iar altele nu au beneficiat de tratament confidențial. În sfârșit, trimiterea generală la noțiunea de fapte constitutive ale încălcării drept criteriu autonom și la caracterul neconfidențial al elementelor transmise Comisiei în cadrul cererii de clemență, precum și definițiile incoerente ale confidențialității ar afecta decizia atacată printr-o nemotivare. În aceste condiții, Comisia ar fi încălcat articolul 296 TFUE și principiul bunei administrări, consacrat la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Cu privire la aspectul întemeiat pe nemotivare

- 21 Obligația de a motiva o decizie individuală are ca scop, în afară de a permite un control judiciar, să furnizeze persoanei interesate indicații suficiente pentru a ști dacă decizia este eventual afectată de un viciu care permite contestarea validității. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații propriu destinatarului actului sau altor persoane vizate în mod direct și individual de acesta. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse la articolul 296 TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care guvernează materia respectivă. Motivarea unui act trebuie însă să fie logică și, în special, să nu prezinte contradicții interne care să împiedice înțelegerea adecvată a motivelor care au stat la baza adoptării acestui act (Hotărârea din 29 septembrie 2011, Elf Aquitaine/Comisia, C-521/09 P, Rep., EU:C:2011:620, punctele 148, 150 și 151)
- 22 Potrivit articolului 8 alineatul (2) din Decizia 2011/695, consilierul-auditor are dreptul de a constata că o informație poate fi divulgată fie pentru că nu reprezintă un secret de afaceri sau altă informație confidențială, fie pentru că există un interes superior în divulgarea ei. În consecință, o concluzie potrivit căreia informația contestată poate fi divulgată trebuie motivată prin trimitere la considerentele care au determinat consilierul-auditor să aprecieze fie că aceasta nu constituie un secret de afaceri sau altă informație confidențială, fie, chiar și în această situație, că există un interes superior în divulgarea ei.
- 23 În acest context, faptul că unul sau mai multe motive care stau la baza refuzului de a recunoaște caracterul confidențial sunt invocate în raport cu o serie de informații care, în opinia consilierului-auditor, prezintă caracteristici comune nu are nicio incidență asupra caracterului complet al motivării, în măsura în care decizia atacată permite să se înțeleagă temeiul concluziilor consilierului-auditor. În cazul în care motivele respective nu sunt valide în raport cu una sau cu mai multe informații, se va pune sub semnul întrebării temeinicia motivării, iar nu caracterul suficient al acesteia ca normă fundamentală de procedură (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 martie 2001, Franța/Comisia, C-17/99, Rec., EU:C:2001:178, punctul 35).
- 24 În prezenta cauză, reiese din considerentele (19)-(32) ale deciziei atacate că, mai întâi, consilierul-auditor a prezentat anumite caracteristici comune informațiilor din categoriile I și a II-a, în raport cu care, în opinia sa, aceste informații nu pot fi calificate drept confidențiale. Este vorba, în primul rând, despre faptul că informațiile respective sunt, prin natura lor, cunoscute de terți, în al doilea rând, despre caracterul lor istoric și, în al treilea rând, despre faptul că ele constituie însăși esența comportamentului ilicit.
- 25 În acest context, consilierul-auditor a examinat în continuare dacă, în pofida acestor caracteristici, reclamanta a invocat argumente specifice care să demonstreze că informațiile respective erau confidențiale, în sensul că erau cunoscute de un număr restrâns de persoane, că divulgarea lor putea produce un prejudiciu grav și că interesele care puteau fi lezate prin divulgare erau în mod obiectiv demne de a fi protejate. În această privință, consilierul-auditor a concluzionat că numai considerentele (198), (208), (367), (383) și (393)-(397) ale deciziei „sticlă auto” cuprindeau informații care nu trebuiau divulgate [considerentele (33)-(42) ale deciziei atacate].
- 26 În sfârșit, în ceea ce privește informațiile din categoria a III-a, consilierul-auditor a arătat, în considerentele (46) și (47) ale deciziei atacate, că numai considerentele (98), (132), (160) și (163) și notele de subsol 282 și 410 din decizia „sticlă auto” cuprindeau informații care permiteau, cu o probabilitate rezonabilă, identificarea unei persoane fizice. În schimb, potrivit considerentului (48) al deciziei atacate, celelalte considerente ale deciziei „sticlă auto” cuprindeau, potrivit reclamantei, informații din categoria a III-a care nu presupun elemente care permit cu o probabilitate rezonabilă identificarea unei persoane fizice.

- 27 În măsura în care cuprinde astfel de motive, decizia atacată conține elementele care permit atât Tribunalului, cât și reclamantei să identifice motivele pentru care consilierul-auditor a concluzionat în sensul caracterului neconfidențial al informațiilor în litigiu, indiferent dacă aceste motive sunt proprii unei anumite informații sau vizează caracteristicile unei serii de informații. Astfel, împrejurarea potrivit căreia consilierul-auditor nu a formulat nicio apreciere separată pentru fiecare considerent al deciziei „sticlă auto” vizat de cererea reclamantei nu înseamnă o nemotivare a deciziei atacate. Prin urmare, reclamantei i s-a dat posibilitatea să conteste în mod util legalitatea analizei consilierului-auditor, iar Tribunalul dispune de elementele necesare în vederea formulării aprecierii sale în această privință.
- 28 De altfel, criticile întemeiate pe faptul că normele de drept aplicate nu ar fi fost precizate, că motivele invocate nu ar fi adaptate la toate informațiile în litigiu, că noțiunea de fapte constitutive ale încălcării nu ar fi pertinentă, că informațiile din categoria a II-a nu sunt, prin natura lor, cunoscute în afara reclamantei și că definițiile confidențialității cuprinse în decizia atacată sunt incoerente privesc legalitatea pe fond a deciziei atacate și vor fi reluate și examinate în cadrul celui de al doilea și al celui de al treilea motiv.
- 29 În ceea ce privește critica întemeiată pe lipsa răspunsului consilierului-auditor la argumentul întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament, aceasta nu este fondată. Astfel, presupunând că respectiva examinare ar face parte dintre obligațiile consilierului-auditor, acesta din urmă și-a îndeplinit-o în considerentele (14) și (15) ale deciziei atacate arătând, în primul rând, că abordarea adoptată de Comisie în cadrul investigațiilor anterioare poate fi modificată prin intermediul unei noi publicări, mai completă, a deciziei prin care se constată încălcarea și, în al doilea rând, că nu se poate prezuma că orice element omis din versiunea publicată a unei astfel de decizii intră sub incidența secretului profesional. Aspectul corectitudinii acestei motivări ține de temeinicia motivelor și va fi examinat în cadrul celui de al treilea motiv.
- Cu privire la critica întemeiată pe o eroare săvârșită cu privire la considerentul (115) al deciziei „sticlă auto”
- 30 În schimb, rezultă că reclamanta poate invoca în mod întemeiat faptul că consilierul-auditor a respins explicit cererea sa de confidențialitate în ceea ce privește considerentul (115) al deciziei „sticlă auto”, deși DG COMP admisesese deja această cerere.
- 31 În special, potrivit articolului 8 alineatul (2) din Decizia 2011/695, întreprinderea în cauză poate sesiza consilierul-auditor atunci când „se opune divulgării informațiilor”. Când este avută în vedere această divulgare, ea se comunică mai întâi întreprinderii de către Comisie în temeiul articolului 8 alineatul (1) din aceeași decizie. Reiese din aceste dispoziții că competența consilierului-auditor este limitată de cererea cu care este sesizat și că acesta nu are competența de a repune în discuție deciziile adoptate de DG COMP atunci când prin acestea se acceptă o cerere de aplicare a regimului de confidențialitate.
- 32 Or, în prezenta cauză, reiese din alineatul 4 al scrisorii Comisiei din 1 februarie 2012 că DG COMP a acceptat să elimine din versiunea publicată a deciziei „sticlă auto” numele clienților reclamantei menționați în considerentul (115) al acestei decizii în vederea protejării identității unor membri ai personalului său. În această privință, este necesar să se respingă teza Comisiei potrivit căreia poziția exprimată în scrisoarea din 1 februarie 2012 era doar preliminară și nu avea efecte asupra deciziei finale a consilierului-auditor. Astfel, după cum s-a arătat la punctul 31 de mai sus, consilierul-auditor nu este sesizat decât în legătură cu cazurile în care întreprinderea se opune divulgării urmărite. În schimb, atunci când nu se urmărește nicio divulgare, intervenția consilierului-auditor este lipsită de obiect. Contrar susținerilor Comisiei, scrisoarea din 1 februarie 2012 ilustrează această realitate la

alineatul 9, întrucât reclamanta a fost invitată să se adreseze consilierului-auditor în cazul în care nu este de acord cu întinderea publicării vizate („[s]hould you not agree with the scope of the disclosure as described in this letter”).

- 33 Deși este exact că reclamanta a inclus considerentul (115) al deciziei „sticlă auto” în scrisorile sale din 30 iunie și din 7 noiembrie 2011 către consilierul-auditor, totuși această includere se explică prin faptul că DG COMP nu a acceptat să nu publice partea relevantă din considerentul (115) menționat decât prin scrisoarea din 1 februarie 2012, respectiv ulterior sesizării consilierului-auditor. În pofida acestei situații, acesta din urmă a respins expres cererea de confidențialitate referitoare la considerentul (115) al deciziei „sticlă auto” [considerentul (48) al deciziei atacate], deși îi revenea obligația să constate că s-a răspuns deja la respectiva cerere de către DG COMP și să se abțină de la formularea unei aprecieri în această privință.
- 34 Prin urmare, este necesar să se anuleze decizia atacată în măsura în care prin ea se respinge cererea de confidențialitate formulată de reclamantă în ceea ce privește partea cuprinzând considerentul (115) al deciziei „sticlă auto”. Primul motiv trebuie respins în rest.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 339 TFUE, a articolului 28 din Regulamentul nr. 1/2003 și a articolului 8 din Decizia 2011/695

- 35 Potrivit reclamantei, noțiunea de informații confidențiale include secretele de afaceri, celelalte informații a căror divulgare ar aduce o atingere gravă intereselor comerciale ale unei întreprinderi și, în sfârșit, datele cu caracter personal. O informație este prin natura sa confidențială dacă este cunoscută de un număr restrâns de persoane și dacă divulgarea sa poate cauza un prejudiciu. O informație care îndeplinește aceste condiții cumulative nu poate fi divulgată decât în prezența unui interes superior a cărui constatare trebuie realizată în urma unei evaluări comparative a intereselor în cadrul unei interpretări stricte. Totuși, consilierul-auditor ar fi omis să aprecieze concret, în temeiul criteriilor stabilite, dacă elementele în litigiu sunt, prin natura lor, confidențiale înainte de a se pronunța cu privire la existența unui interes superior care necesită divulgarea lor.
- 36 În special, în ceea ce privește informațiile din categoria I, publicarea deciziei „sticlă auto” în versiunea rezultată din decizia atacată ar revela, într-o formă consolidată, principalii clienți ai reclamantei, precum și modelele de mașini vizate și piesele furnizate în anumite perioade. Această divulgare ar fi echivalentă cu publicarea unei liste a clienților, însoțită de detalii privind relațiile de clientelă, cu alte cuvinte, a unor informații confidențiale prin natura lor. Dacă simplul fapt că clienții reclamantei sunt în posesia unei informații ar fi suficient pentru excluderea sa de la orice tratament confidențial, nicio informație privind relațiile de clientelă nu ar putea fi calificată drept confidențială, ceea ce ar fi absurd. Același lucru ar fi valabil pentru informațiile schimbate între participanții la înțelegere. În ceea ce privește informațiile din categoria a II-a, reclamanta arată că acestea aparțin prin excelență domeniului secretelor de afaceri neaccesibile nici chiar mediilor specializate. Totuși, consilierul-auditor nu și-ar fi justificat aprecierea potrivit căreia aceste elemente confidențiale care privesc și relațiile comerciale curente, astfel cum s-ar arăta în considerentul (36) al deciziei atacate, sunt cunoscute în afara reclamantei. Pe de altă parte, acest din urmă considerent ar fi viciat de o contradicție în măsura în care nu ar permite să se înțeleagă motivul care stă la baza distincției realizate de consilierul-auditor între informațiile care trebuie protejate ca fiind confidențiale și cele care pot fi publicate.
- 37 Reclamanta contestă totodată afirmația că informațiile din categoriile I și a II-a ar fi istorice. Astfel, toți clienții vizați continuă, până în prezent, să fie clienții săi pentru modelele de mașini menționate în decizia „sticlă auto”. Aprecierile din considerentul (37) al deciziei atacate demonstrează că există un prejudiciu în cazul divulgării informațiilor din categoria I. În plus, ținând seama de caracteristicile contractelor de aprovizionare, care sunt negociate în avans cu mai mulți ani și se execută pe perioade lungi, nu se poate prezuma că informațiile din categoria a II-a care datează de mai mult de cinci ani ar

fi istorice, divulgarea lor fiind susceptibilă să reveleze identitatea clienților actuali și să confere transparență unei piețe definite prin negocierea bilaterală. Pe de altă parte, reclamanta ar fi prezentat motivele specifice care demonstrează că aceste informații sunt în continuare relevante și, prin urmare, sensibile. Astfel, divulgarea informațiilor din categoriile I și a II-a împreună ar oferi publicului o imagine extrem de detaliată a relațiilor actuale ale reclamantei cu clienții săi, ceea ce decizia atacată ar fi recunoscut deja în privința anumitor considerente ale deciziei „sticlă auto”.

- 38 Reclamanta adaugă că decizia atacată vine în contradicție cu practica constantă pe care Comisia a instituit-o în privința tratamentului confidențial al informațiilor de natură similară în trecut și ar compromite efectul util al dispozițiilor privind accesul publicului la documentele instituțiilor.
- 39 Reclamanta contestă, pe de altă parte, aplicarea noțiunii de fapte constitutive ale încălcării realizată de consilierul-auditor în prezenta cauză. Această noțiune înglobează, potrivit reclamantei, organizarea reuniunilor din cadrul înțelegerii, identitatea întreprinderilor participante și tipurile de schimburi, fără să fie necesare o trimitere nominală la clienți și o descriere a produselor vizate în mod specific la fiecare reuniune. În orice situație, chiar dacă informațiile din categoriile I și a II-a sunt considerate că aparțin sferei acestei noțiuni, ele nu și-ar pierde prin aceasta natura confidențială întrucât îndeplinesc criteriile relevante menționate la punctul 35 de mai sus. Diferența dintre tratamentul care s-a efectuat în considerentul (207) al deciziei „sticlă auto”, pe de o parte, și în considerentul (394) al acesteia, pe de altă parte, ar confirma temeinicia acestei abordări și ar arăta de asemenea că este imposibil să se aprecieze dacă aplicarea acestei noțiuni privește toate informațiile din categoriile I și a II-a sau numai o parte a acestora. În consecință, trebuie să se constate o lipsă de motivare în această privință.
- 40 De asemenea, consilierul-auditor ar fi aplicat în mod incorect criteriile legate de secretul profesional în ceea ce privește informațiile cuprinse într-o declarație de clemență, a cărei natură confidențială nu ar fi afectată de principiul transparenței, care guvernează acțiunile Comisiei, și nici de interesele persoanelor pretins lezate.
- 41 În sfârșit, reclamanta arată că se pot divulga informații confidențiale numai atunci când acest lucru este absolut necesar în vederea urmăririi unui interes public sau a intereselor părților lezate prin încălcare. Totuși, în prezenta cauză, divulgarea informațiilor confidențiale în litigiu nu este absolut necesară pentru urmărirea unor astfel de interese. Așadar, aceste informații nu vizează comportamentul ilicit ca atare, aspect dovedit de faptul că consilierul-auditor a admis cererea reclamantei cu privire la anumite elemente. În plus, versiunea neconfidențială deja publicată ar permite publicului să se informeze cu privire la motivele care stau la baza acțiunii Comisiei, iar părților pretins lezate să își valorifice drepturile în fața instanțelor competente.
- 42 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 30 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003, Comisia publică, între altele, deciziile prin care constată încălcări și dispune amenzi sau penalități cu titlu cominatoriu. Potrivit alineatului (2) al aceleiași dispoziții, publicarea indică numele părților interesate și conținutul principal al deciziei, inclusiv sancțiunile aplicate. Aceasta ia în considerare interesul legitim al întreprinderilor în protejarea secretelor lor de afaceri.
- 43 Articolul 28 din Regulamentul nr. 1/2003 prevede că informațiile colectate în temeiul articolelor 17-22 din același regulament se folosesc doar pentru scopul în care au fost obținute și că este interzis persoanelor care lucrează în cadrul autorităților competente să divulge informații care sunt protejate de secretul profesional.
- 44 Reiese, pe de altă parte, de la articolul 8 alineatul (2) din Decizia 2011/695 că consilierul-auditor are dreptul de a constata că o informație poate fi divulgată fie pentru că nu reprezintă un secret de afaceri sau altă informație confidențială, fie pentru că există un interes superior în divulgarea ei.

- 45 Secretul profesional include, pe lângă secretele de afaceri, informațiile care nu sunt cunoscute decât de un număr restrâns de persoane și a căror divulgare este susceptibilă să producă un prejudiciu grav persoanei care le-a furnizat sau unor terți. În sfârșit, trebuie ca interesele susceptibile de a fi lezate prin divulgarea informațiilor respective să fie în mod obiectiv demne de a fi protejate. Aprecierea caracterului confidențial al unei informații necesită astfel să fie puse în balanță interesele legitime care se opun divulgării informației și interesul general care urmărește ca activitățile instituțiilor Uniunii să se desfășoare cu respectarea în cel mai înalt grad a principiului transparenței (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 mai 2006, *Bank Austria Creditanstalt/Comisia*, T-198/03, Rec., EU:T:2006:136, punctele 29 și 71).
- 46 Desigur, potrivit punctului 75 din Hotărârea *Bank Austria Creditanstalt/Comisia*, punctul 45 de mai sus (EU:T:2006:136), și punctului 64 din Hotărârea din 12 octombrie 2007, *Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse/Comisia* (T-474/04, Rep., EU:T:2007:306), în măsura în care confidențialitatea anumitor informații este protejată printr-o excepție de la dreptul de acces la documente prevăzută la articolul 4 din Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3 p. 76), o astfel de protecție este pertinentă în vederea aprecierii respectării de către Comisie a interdicției prevăzute la articolul 28 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1/2003 de a divulga informațiile care, prin natura lor, sunt protejate de secretul profesional.
- 47 Totuși, ulterior pronunțării acestor hotărâri, Curtea a interpretat articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 în sensul că instituțiilor le este permis să se întemeieze în această privință pe prezumții generale care se aplică anumitor categorii de documente, considerații de ordin general similare fiind susceptibile să fie opuse cererilor de divulgare cu privire la documente de aceeași natură. Această interpretare se impune atunci când dispoziția care reglementează această procedură prevede de asemenea norme stricte în ceea ce privește prelucrarea informațiilor obținute sau stabilite în cadrul unei astfel de proceduri (a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 iunie 2012, *Comisia/Éditions Odile Jacob*, C-404/10 P, Rep., EU:C:2012:393, punctele 108, 116 și 118). Or, se regăsesc în această situație articolul 27 alineatul (2), articolul 28 din Regulamentul nr. 1/2003 și articolele 6, 8, 15 și 16 din Regulamentul (CE) nr. 773/2004 al Comisiei din 7 aprilie 2004 privind desfășurarea procedurilor puse în aplicare de Comisie în temeiul articolelor [101 TFUE și 102 TFUE] (JO L 123, p. 18), care reglementează în mod restrictiv utilizarea documentelor care figurează în dosarul privind o procedură de aplicare a articolului 101 TFUE (Hotărârea din 27 februarie 2014, *Comisia/EnBW*, C-365/12 P, Rep., EU:C:2014:112, punctul 86). În acest context, luarea în considerare a articolului 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 în sensul de a interzice Comisiei să publice orice informație pentru motivul că această instituție ar avea dreptul să refuze, în temeiul acestei din urmă dispoziții, accesul la documentele în care figurează această informație invocând o prezumție generală ar lipsi articolul 30 din Regulamentul nr. 1/2003 de substanță. Pe de o parte, o astfel de abordare ar avea drept efect privarea Comisiei de posibilitatea de a publica însăși partea esențială a deciziei sale întrucât aceasta reiese în mod obligatoriu din elementele dosarului investigației. Pe de altă parte, aceasta ar avea de asemenea drept consecință practică să răstoarne sarcina probei care, în materie de tratament confidențial, revine întreprinderii care solicită un astfel de tratament, întrucât ar fi suficient ca aceasta din urmă să invoce prezumția generală pe care instituțiile o pot invoca în condițiile descrise mai sus și să oblige în fapt Comisia să demonstreze că informația în litigiu poate fi inclusă în versiunea publicată a deciziei sale. În consecință, împrejurarea că, atunci când i se adresează o cerere de acces la un ansamblu de documente indicate în mod global și care figurau în dosarul investigației, Comisia poate invoca o prezumție generală întemeiată pe protecția unuia dintre interesele enumerate la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 (a se vedea în acest sens Hotărârea *Comisia/EnBW*, citată anterior, EU:C:2014:112, punctele 65-69), nu afectează cu nimic întinderea publicării pe care o poate efectua această instituție în temeiul articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003.

- 48 În prezenta cauză, în ceea ce privește informațiile din categoria I, consilierul-auditor a amintit că acestea privesc numele clienților, denumirea și descrierile produselor, precum și orice altă informație care poate identifica un client [considerentul (21) al deciziei atacate].
- 49 Or, în primul rând, aceste informații, prin natura lor, ar fi cunoscute de terți. În plus, decizia „sticlă auto” nu ar conține o listă de clienți sau de distribuitori, ci ar face trimiteri nominale la clienți în cadrul descrierii unei încălcări. Identitatea clientului unui producător de sticlă auto ar pierde, pe de altă parte, caracterul confidențial ca urmare a menționării producătorului respectiv pe sticla instalată [considerentele (22)-(24) ale deciziei atacate].
- 50 În al doilea rând, din moment ce informațiile în discuție privesc fapte anterioare datei de 3 septembrie 2002, ele nu mai pot fi calificate drept confidențiale decât dacă se demonstrează că, indiferent de caracterul lor istoric, ele constituie în continuare elemente esențiale ale poziției comerciale a reclamantei. Or, nici descrierea generală a pieței sticlei auto cu contractele sale pe termen lung, nici afirmarea posibilității de extrapolare a datelor privind prețurile istorice nu poate anihila efectele produse de trecerea timpului în prezenta cauză [considerentele (25)-(28) ale deciziei atacate].
- 51 În al treilea rând, consilierul-auditor a subliniat interesul persoanelor lezate de a-și invoca drepturile față de autorii încălcării și a amintit, în acest context, că informațiile din categoria I intră în categoria faptelor constitutive pentru o astfel de încălcare [considerentul (29) ultima teză-considerentul (31) al deciziei atacate].
- 52 În ceea ce privește informațiile din categoria a II-a, consilierul-auditor a amintit că acestea vizează cantitățile de piese furnizate, atribuirea de cote către fiecare constructor de autovehicule, acordurile privind prețurile, calculul și variațiile acestora și, în fine, cifrele și procentajele legate de alocarea clienților între membrii înțelegerii [considerentul (21) al deciziei atacate].
- 53 În această privință, potrivit considerentelor (22)-(31) ale deciziei atacate, elementele care caracterizează informațiile din categoria I descrise la punctele 49-51 de mai sus caracterizează și informațiile din categoria a II-a.
- 54 De aici ar rezulta, potrivit considerentului (32) al deciziei atacate, că, ținând seama de caracteristicile lor generale, informațiile din categoriile I și a II-a nu pot fi calificate nici drept secrete, nici drept confidențiale. În aceste condiții, o informație ar putea beneficia de un tratament confidențial numai în prezența unor elemente specifice care să demonstreze că sunt îndeplinite condițiile menționate la punctul 45 de mai sus. Ulterior examinării existenței acestor elemente, consilierul-auditor a ajuns la concluziile prezentate la punctele 25 și 26 de mai sus.
- 55 Contrar celor invocate de reclamantă, aceste aprecieri nu sunt afectate de nicio eroare.
- 56 Astfel, în ceea ce privește informațiile din categoria I, nu se poate accepta că identitatea clienților reclamantei constituie o informație cunoscută de un număr restrâns de persoane. În această privință, mai întâi, din moment ce reclamanta a notificat ea însăși concurenților săi lista cu clienții săi în cadrul aranjamentelor coluzive, publicarea respectivă va oferi pur și simplu clienților săi posibilitatea de a se informa cu privire la identitatea celorlalți clienți ai reclamantei. Or, astfel cum a arătat consilierul-auditor, potrivit uzanțelor existente pe piața sticlei auto, pe sticla montată într-un vehicul există indicația vizibilă a originii sale comerciale, astfel încât este posibil să se facă asocierea dintre un anumit model și furnizorul sticlei. În această privință, argumentul prezentat de reclamantă în ședință, potrivit căruia indicația menționată nu oferă informații cu privire la identitatea tuturor furnizorilor unui model de mașină, este lipsit de relevanță. În special informația privind divulgarea căreia i se opune reclamanta privește faptul că acesta a furnizat sticla pentru anumite mărci sau modele de mașini. Aceasta nu privește aspectul dacă alți producători de sticlă auto au furnizat sticla pentru aceleași mărci sau modele.

- 57 De altfel, este puțin probabil că întocmirea unei liste cu modelele pentru care reclamanta a furnizat sticla pentru o anumită perioadă prezintă obstacole majore de ordin practic, legate de multitudinea de modele de mașini în circulație. Astfel, chiar admitând existența unor astfel de obstacole, acestea nu pot fi exagerate dat fiind că mediile specializate ale constructorilor de autovehicule posedă deja o experiență care le permite să formuleze concluzii generale exacte pornind de la indicația de pe sticla instalată. Reiese din considerentele (76)-(86) ale deciziei „sticlă auto” și mai ales din considerentele (77), (78) și (85) ale acesteia că piața sticlei auto se caracterizează printr-un astfel de grad de transparență la nivelul identității furnizorilor acestei sticle încât această informație nu poate fi calificată drept confidențială.
- 58 În plus, constatarea consilierului-auditor potrivit căreia informațiile respective sunt istorice este de asemenea exactă. În special, nu sunt nici secrete, nici confidențiale informațiile care au avut acest caracter, dar datează de cinci sau de mai mulți ani și, ca urmare, trebuie considerate istorice, în afară de cazul în care, în mod excepțional, persoana interesată demonstrează că, în pofida vechimii, aceste informații constituie în continuare elemente esențiale ale poziției sale comerciale sau ale celei a terțului vizat (a se vedea în acest sens Ordonanța din 8 mai 2012, Spira/Comisia, T-108/07, EU:T:2012:226, punctul 65 și jurisprudența citată). Din moment ce informațiile din categoria I datează de mai mult de cinci ani de la publicarea deciziei atacate, ele au într-adevăr caracter istoric, iar reclamanta nu a demonstrat că tratamentul lor confidențial este impus de poziția sa comercială actuală având în vedere aprecierile care figurează la punctele 56 și 57 de mai sus.
- 59 În sfârșit, precum analiza consilierului-auditor, Comisia are dreptul, cu respectarea secretului profesional, să țină seama de interesul persoanelor lezate de încălcare prin facilitarea acțiunilor lor prin care urmăresc repararea prejudiciului lor, ceea ce constituie o componentă a politicii de concurență. Aceasta poate efectua publicarea unei versiuni mai complete decât minimul impus prin articolul 30 din Regulamentul nr. 1/2003 (a se vedea în acest sens Hotărârea Bank Austria Creditanstalt/Comisia, punctul 45 de mai sus, EU:T:2006:136, punctele 78 și 79).
- 60 În ceea ce privește informațiile din categoria a II-a, trebuie arătat că aprecierea consilierului-auditor potrivit căreia acestea din urmă, prin natura lor, sunt cunoscute de terți este corectă. Este exact că informațiile cu privire la prețurile convenite cu fiecare client, la cantitățile de piese furnizate, precum și la detaliile legate de politica comercială, astfel cum este materializată în acordurile de vânzare, fac parte, în principiu, dintre secretele de afaceri. Totuși, în prezenta cauză, reclamanta a ales să comunice aceste elemente tocmai persoanelor și entităților față de care ele trebuie să fie secrete. Astfel, aceste persoane și entități sunt cele care, prin calitatea lor de concurenți ai reclamantei, se află prin excelență în postura de a exploata secretele respective în scopul de a produce un dezavantaj acesteia ținând seama de ele în cadrul politicii lor comerciale. Or, astfel cum arată Comisia, reclamanta a ales să renunțe la caracterul secret al acestor informații, comunicându-le direct concurenților săi în schimbul unui acord ilicit privind comportamentul viitor al acestora. Acest acord urmărește să elimine incertitudinea inerentă unui mediu concurențial și datorată tocmai caracterului secret al acestui tip de informații, mai ales față de concurenți. În consecință, reclamanta nu poate susține în mod întemeiat că publicarea elementelor respective în decizia „sticlă auto” ar avea drept efect extinderea nejustificată a numărului de persoane care le dețin, întrucât chiar aceasta le-a transmis în mod direct concurenților săi principali. În acest context, riscul ca informațiile respective să ajungă la concurenții reclamantei a rămas fără obiect ca urmare chiar a acțiunilor acesteia. Pe de altă parte, faptul că informațiile respective vor fi disponibile public este indiferent din punct de vedere juridic, marele public în sine neavând posibilitatea de a produce un prejudiciu intereselor comerciale ale reclamantei.
- 61 În plus, astfel cum a subliniat consilierul-auditor în considerentele (30) și (31) ale deciziei atacate, în măsura în care informațiile în litigiu nu au făcut numai obiectul unui schimb între concurenți, ci sunt rezultatul schimburilor dintre aceștia, spre exemplu, sub forma prețurilor sau a cotelor de alocare convenite, ele constituie chiar esența încălcării. În special, informațiile respective provin dintr-un context care exclude secretul față de concurenți astfel cum este impus la articolul 101 TFUE și,

așadar, au existat din cauza lipsei acestui secret. În consecință, valoarea acestor informații pentru reclamantă a constat tocmai în faptul că ele erau rezultate dintr-un acord care elimina incertitudinea inherentă sistemului de concurență stabilit prin tratat. În consecință, consilierul-auditor nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a evidențiat caracterul acestor informații, acestea constituind însăși esența încălcării, în scopul de a exclude cunoașterea lor de către un număr restrâns de persoane.

62 Această delimitare a secretului profesional se reflectă de asemenea la articolul 39 din Acordul privind aspectele legate de comerț ale drepturilor de proprietate intelectuală, care constituie anexa 1 C la Acordul de instituire a Organizației Mondiale a Comerțului, semnat la Marrakech la 15 aprilie 1994, și care a fost aprobat prin Decizia 94/800/CE a Consiliului din 22 decembrie 1994 privind încheierea, în numele Comunității Europene, referitor la domeniile de competența sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (JO L 336, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 10, p. 3). În temeiul acestei dispoziții, statele membre ale OMC sunt obligate să protejeze, potrivit modalităților aplicabile, „informațiile nedivulgate”, dacă aceste informații:

- sunt secrete în sensul că, în totalitatea lor sau în configurația sau în asamblarea exactă a elementelor lor, ele nu sunt în general cunoscute de persoane de specialitate în domeniu care se ocupă în mod normal de genul de informații în cauză sau nu le sunt ușor accesibile;
- au o valoare comercială prin faptul că sunt secrete;
- au făcut obiectul unor măsuri rezonabile, în funcție de circumstanțe, destinate să le păstreze secrete și întreprinse de persoana care le controlează în mod licit.

63 Deși este adevărat că această dispoziție privește proprietatea intelectuală, totuși ea ilustrează ideea potrivit căreia confidențialitatea trebuie apreciată în raport cu mediile care se ocupă în mod normal de tipul respectiv de informații.

64 Or, prin comunicarea acestor informații către concurenții săi, reclamanta le-a dezvăluit tocmai persoanelor care răspund de tratarea informațiilor de același tip în cadrul întreprinderii din care fac parte. În plus, prin definiție, reclamanta nu a făcut niciun efort în vederea păstrării secretului acestor informații față de persoanele și de entitățile față de care acestea trebuie să fie confidențiale (a se vedea punctele 60 și 61 de mai sus).

65 Ținând seama de analiza care precedă, nu se poate accepta că informațiile respective nu sunt cunoscute decât de un număr restrâns de persoane în sensul jurisprudenței citate la punctul 45 de mai sus. Așadar, argumentele reclamantei potrivit cărora, în primul rând, informațiile respective nu sunt cunoscute decât de un număr restrâns de persoane și, în al doilea rând, criteriul utilizat de consilierul-auditor și privitor la aspectul că aceste informații ar reprezenta fapte constitutive ale încălcării nu ar fi relevant trebuie înlăturate.

66 Trebuie respins și argumentul reclamantei potrivit căruia prețurile divulgate pot face obiectul unei extrapolări în vederea determinării nivelurilor prețurilor actuale. Astfel, pe lângă faptul că această afirmație puțin plauzibilă, având în vedere caracterul istoric al acestor prețuri (a se vedea punctul 58 de mai sus), nu este susținută, trebuie amintit că, astfel cum s-a precizat în considerentul (28) al deciziei atacate, acestea au fost configurate în cadrul unui aranjament coluziv între principalii producători de sticlă auto. În consecință, în lipsa unei explicații speciale privind interesul pe care l-ar putea prezenta acest tip de informații în cadrul unei încercări de a deduce nivelul prețului actual, argumentul reclamantei nu poate fi acceptat.

67 Abordarea adoptată de consilierul-auditor față de informațiile al căror tratament confidențial l-a respins este de altfel compatibilă cu raționamentul său în ceea ce privește informațiile pe care le-a considerat că sunt demne de a fi protejate.

- 68 În special, reiese din considerentul (37) al deciziei atacate că, în ceea ce privește informațiile din categoria I, consilierul-auditor a acceptat să se oculteze trimiterea la un constructor de autovehicule și la două modele de autovehicule de o anumită marcă în scopul de a proteja informația potrivit căreia unul dintre aceste modele „constitua o piață nerentabilă pentru [reclamantă]” și că aceasta „părea mulțumită că a scăpat de ea”. În special, din moment ce această apreciere, care aparține Comisiei și care nu pare cunoscută în afara reclamantei, a fost deja publicată în versiunea provizorie a deciziei „sticlă auto”, iar ocultarea sa a rămas deci fără obiect, consilierul-auditor a acceptat să oculteze trimiterile la constructorul, la marca și la modelele menționate în considerentul (394) al aceleiași decizii. În vederea menținerii efectului util al acestei ocultări, consilierul-auditor a acceptat de asemenea să omită aceleași date care apar în considerentele (383), (393), (396) și (397) ale deciziei „sticlă auto”. În temeiul identității de motive, consilierul-auditor a acceptat ascunderea numelor constructorilor de autovehicule și ale modelelor de mașini din considerentele (367) și (395) ale deciziei „sticlă auto” care conțin aprecierile Comisiei legate de dificultățile tehnice ale anumitor sticle, de faptul că acestea nu erau apreciate de producători și de faptul că anumite prețuri practicate cauzau pierderi.
- 69 Pe de altă parte, în ceea ce privește informațiile din categoria a II-a, consilierul-auditor a acceptat, în considerentele (35) și (36) ale deciziei atacate, ca ratele reducerilor specifice ale prețurilor menționate în considerentele (104), (134), (198), (208), (323) și (344), precum și în nota de subsol 294 din decizia „sticlă auto” să fie oculte pentru motivul că reduceri de aceeași valoare continuă să fie acordate până în prezent. În aceste condiții, poziția consilierului-auditor este compatibilă cu excepția potrivit căreia unele informații în principiu istorice pot fi considerate confidențiale dacă constituie în continuare elemente esențiale ale poziției comerciale a solicitantului de confidențialitate sau a terțului vizat (a se vedea punctul 58 de mai sus).
- 70 În consecință, reclamanta nu poate obține un argument util din aceste aprecieri în vederea invalidării concluziilor consilierului-auditor privind caracterul confidențial al informațiilor din categoriile I și a II-a.
- 71 Având în vedere analiza care precedă, consilierul-auditor s-a referit în mod întemeiat, în ceea ce privește informațiile din categoria a II-a, la posibilitatea Comisiei de a ține seama de interesul persoanelor lezate de încălcare prin facilitarea acțiunilor lor prin care se urmărește obținerea reparării prejudiciului lor (a se vedea punctul 59 de mai sus).
- 72 În ceea ce privește argumentele reclamantei potrivit cărora decizia atacată vine în contradicție cu practica constantă pe care Comisia a instituit-o față de tratamentul confidențial al informațiilor de natură similară în trecut și compromite efectul util al dispozițiilor privind accesul publicului la documentele instituțiilor, acestea vor fi examinate în cadrul aprecierii privind cel de al treilea, cel de al patrulea și cel de al șaselea motiv (a se vedea punctele 77, 78 și 89 de mai jos).
- 73 În sfârșit, din moment ce prezenta cauză nu privește informații furnizate în cadrul Comunicării Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea quantumului lor în cauzele privind înțelegeri (JO 2002, C 45, p. 3), argumentul reclamantei potrivit căruia consilierul-auditor a aplicat în mod incorect criteriile legate de secretul profesional în ceea ce privește informațiile cuprinse într-o declarație de clemență este inoperant, chiar dacă consilierul-auditor s-a referit la programul de clemență pe scurt și în termeni generali în considerentul (29) al deciziei atacate.
- 74 În aceste condiții, este necesar să se înlătore argumentele reclamantei în măsura în care vizează acest tip de informații și, prin urmare, să se respingă cel de al doilea motiv.

Cu privire la cel de al treilea și la cel de al patrulea motiv, întemeiate pe o încălcare a principiilor egalității de tratament și încrederii legitime

- 75 Reclamanta susține că, prin modificarea politicii sale privind publicarea informațiilor confidențiale în raport cu practica urmată în trecut în cazuri precise și similare, Comisia a încălcat principiul egalității de tratament. Pe de altă parte, nu a intervenit nicio modificare a cadrului legislativ sau normativ care să justifice această nouă abordare.
- 76 În plus, practica constantă a Comisiei care constă în protecția informațiilor confidențiale precum cele care fac parte din categoriile I și a II-a ar fi creat în percepția acesteia o încredere legitimă. Astfel, reclamanta ar putea invoca în mod întemeiat în avantajul său principiul încrederii legitime cu privire la nedivulgarea acestor informații care intră sub incidența secretului profesional în conformitate cu Regulamentul nr. 1/2003.
- 77 În această privință, trebuie să se observe că, astfel cum s-a arătat la punctul 59 de mai sus, în cadrul atribuțiilor sale în materie de aplicare a dreptului concurenței în Uniune, Comisia are dreptul de a publica, cu respectarea normelor care reglementează protecția secretului profesional amintite la punctele 42-47 de mai sus, o versiune mai completă a deciziilor sale decât minimul impus prin articolul 30 din Regulamentul nr. 1/2003. Astfel, așa cum se întâmplă în ceea ce privește nivelul general al amenzilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 iunie 1983, *Musique Diffusion française și alții/Comisia*, 100/80-103/80, Rec., EU:C:1983:158, punctul 109), Comisia are dreptul de a-și adapta abordarea privind publicarea deciziilor sale la nevoile politicii sale în materie de concurență. Astfel, misiunea de supraveghere pe care o conferă Comisiei articolul 101 alineatul (1) TFUE și articolul 102 TFUE nu include numai sarcina de a investiga și de a sancționa încălcări individuale, ci presupune și obligația de a promova o politică generală care urmărește aplicarea, în materia concurenței, a principiilor stabilite de tratat și orientarea în acest sens a comportamentului întreprinderilor (Hotărârea din 28 iunie 2005, *Dansk Rørindustri și alții/Comisia*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P și C-213/02 P, Rec., EU:C:2005:408, punctul 170). Prin urmare, presupunând chiar că decizia atacată prezintă o schimbare de abordare din partea Comisiei în ceea ce privește nivelul de detaliu al versiunii publicate a deciziei „sticlă auto” în raport cu cauzele anterioare, acest simplu fapt nu poate, având în vedere analiza celui de al doilea motiv, să afecteze legalitatea deciziei atacate.
- 78 În plus, astfel cum reiese din aprecierile formulate în cadrul celui de al doilea motiv, informațiile din categoriile I și a II-a nu intră sub incidența secretului profesional. În consecință, în măsura în care reclamanta invocă în avantajul său principiul încrederii legitime întemeiat pe caracterul confidențial al acestor informații, argumentul său se întemeiază pe o premisă eronată. Pe de altă parte, dacă argumentul reclamantei trebuie interpretat în sensul că se invocă principiul încrederii legitime independent de caracterul confidențial al acestor informații, trebuie să se concluzioneze că, având în vedere posibilitatea dată Comisiei de a-și adapta abordarea la necesitățile politicii de concurență pe care are misiunea să o pună în aplicare în cadrul Uniunii, întreprinderile implicate într-o procedură administrativă în urma căreia se poate adopta o decizie care va fi publicată în temeiul articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003 nu pot dobândi o astfel de încredere privind nivelul de detaliu referitor la elementele neconfidențiale care urmează să fie divulgate (a se vedea prin analogie Hotărârea *Dansk Rørindustri și alții/Comisia*, punctul 77 de mai sus, EU:C:2005:408, punctele 171-173, și Hotărârea din 18 mai 2006, *Archer Daniels Midland și Archer Daniels Midland Ingredients/Comisia*, C-397/03 P, Rec., EU:C:2006:328, punctul 22).
- 79 Prin urmare, cel de al treilea și cel de al patrulea motiv trebuie respinse.

Cu privire la al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiilor care reglementează protecția identității persoanelor

- 80 Reclamanta arată că, ținând seama de aprecierea consilierului-auditor în ceea ce privește informațiile din categoria I, decizia atacată are ca obiect publicarea elementelor care permit identificarea unora dintre angajații săi ca urmare a menționării posturilor deținute de aceștia din urmă și a trimiterii nominative la clienții săi. În plus, publicarea deciziei „sticlă auto” în versiunea sa care rezultă din punerea în aplicare a deciziei atacate ar putea de asemenea să permită identificări eronate care să afecteze legăturile de încredere ce ar trebui să guverneze relațiile dintre personalul reclamantei și clienții acesteia. Or, Comisia nu demonstrează prin ce ar fi compromisă posibilitatea persoanelor pretins lezate prin încălcare să intenteze acțiuni private împotriva reclamantei, în măsura în care Comisia ar fi împiedicată să publice numele clienților pentru motivul că respectiva publicare ar putea facilita identificarea indirectă a membrilor personalului reclamantei implicați în încălcare.
- 81 În această privință, este necesar să se respingă de la bun început argumentul Comisiei potrivit căruia reclamanta nu poate să invoce argumente întemeiate pe interesul angajaților săi. Astfel, articolul 8 din Decizia nr. 2011/695 nu prevede o astfel de limitare în ceea ce privește procedura administrativă, așa încât reclamanta are dreptul de a contesta legalitatea aprecierilor consilierului-auditor referitoare la aceasta.
- 82 De altfel, este necesar să se arate că, atunci când Comisia publică o decizie adresată unei întreprinderi care a participat la un aranjament coluziv cu concurenții săi, clienții întreprinderii respective vor deduce în mod obligatoriu că anumiți angajați ai acesteia au efectuat schimburile și/sau au încheiat acordurile incriminate. Este de asemenea inevitabil că aceiași clienți vor presupune că angajații respectivi sunt cei care sunt responsabili de relațiile comerciale cu ei. Clienții vor face aceste deducții chiar dacă Comisia publică o versiune extrem de sumară a deciziei sale care cuprinde numai numele destinatarilor, o trimitere la produsele vizate și o descriere generală a încălcării. În consecință, reclamanta nu poate solicita ca trimiterile la clienții săi să fie omise din versiunea publicată a deciziei „sticlă auto”, întrucât acești clienți pot deduce din aceasta numele persoanelor fizice care au participat la aranjamentele anticoncurențiale.
- 83 În plus, reclamanta invocă în mod greșit lipsa de încredere a clienților săi față de anumiți membri ai personalului său care ar putea rezulta din publicarea deciziei „sticlă auto” în versiunea rezultată din punerea în aplicare a deciziei atacate. Astfel, în primul rând, în măsura în care ar surveni această lipsă de încredere, ea ar fi rezultatul comportamentului anticoncurențial al reclamantei, care, prin obiectul său, era de natură să aducă prejudicii intereselor financiare ale clienților săi. În al doilea rând, clienții reclamantei vor presupune în mod inevitabil că persoanele responsabile cu monitorizarea conturilor lor au luat parte la aranjamentele coluzive, indiferent dacă Comisia publică sau nu publică numele clienților respectivi. Dat fiind că, după cum subliniază chiar reclamanta, clienții săi cunosc anumite detalii privind organizarea sa internă, în special numele persoanelor responsabile cu administrarea conturilor lor, acești clienți vor avea bănuieli față de anumiți responsabili, indiferent de întinderea publicării în litigiu. În al treilea rând, în măsura în care reclamanta își exprimă îngrijorarea privind identificările eronate, este suficient să se arate că omiterea numelor clienților săi nu reduce posibilitatea unor astfel de erori. În special, trimiterea la numele clienților în cadrul descrierii unei luări de contact între concurenți clarifică faptul că acel contact a vizat unul sau mai mulți clienți anume. Lipsa oricărei trimiteri la numele clientului clienților sau la modelul vizat (modelele vizate) va avea drept efect că toți clienții reclamantei vor presupune că responsabilul care se ocupă de contul lor a luat parte la acel contact. În acest context, trimiterea nominativă la clientul vizat (clienții vizați) este chiar de natură să diminueze incertitudinea și bănuielile care ar rezulta din omiterea tuturor numelor din versiunea publicată a deciziei „sticlă auto”.
- 84 În acest context, consilierul-auditor a indicat în mod întemeiat în considerentul (46) al deciziei atacate că numai informațiile care permit identificarea unei persoane cu o precizie suficientă trebuie oculte. Pe de altă parte, reiese din considerentul (47) al deciziei atacate că această situație se regăsește, potrivit

consilierului-auditor, în cazul trimiterilor directe la numele, la postul și, dacă este cazul, la numărul de telefon al unei persoane, însoțite de numele clienților pentru care aceasta era responsabilă. Într-o astfel de ipoteză, consilierul-auditor a acceptat ca numele și postul ocupat să fie oculte și ca numele clientului vizat să fie ocultat, dacă postul a fost deja publicat în versiunea neconfidențială a deciziei „sticlă auto”.

- 85 În schimb, după cum a considerat consilierul-auditor, informațiile care apar în considerentele și în notele de subsol ale deciziei „sticlă auto” menționate în considerentul (48) al deciziei atacate nu pot fi oculte pentru motive legate de protecția identității persoanelor. Astfel, aceste informații fac trimitere la discuțiile dintre concurenți cu privire la anumiți clienți și la anumite modele, fără a menționa numele sau postul persoanelor implicate. În acest context, ocultarea numelor clienților vizați nu este de natură să limiteze bănuielile pe care le-ar putea avea clienții reclamantei cu privire la identitatea persoanelor implicate.
- 86 Prin urmare, este necesar să se respingă al cincilea motiv.

Cu privire la al șaselea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității și a principiilor care guvernează accesul publicului la documentele instituțiilor

- 87 Reclamanta arată că decizia atacată determină consecințe care depășesc ceea ce este necesar în vederea protejării intereselor persoanelor care doresc angajarea răspunderii sale în fața instanțelor naționale. Din moment ce divulgarea informațiilor în litigiu ar produce un prejudiciu semnificativ intereselor comerciale ale reclamantei și celor ale unor persoane fizice, ar contraveni dispozițiilor care reglementează accesul publicului la dosarul investigației. În plus, instanțele naționale ar fi autoritățile competente să soluționeze chestiuni legate de divulgarea informațiilor în litigiu.
- 88 În această privință, trebuie amintit că, din motivele prezentate în cadrul celui de al doilea motiv, informațiile în litigiu nu intră sub incidența secretului profesional. În consecință, Comisia le poate include în versiunea publică a deciziei sale chiar dacă nu s-a demonstrat că o astfel de includere este strict necesară în vederea protecției jurisdicționale a persoanelor lezate prin încălcare. În plus, nu se poate contesta în mod serios că publicarea informațiilor respective contribuie la o mai bună protecție jurisdicțională a persoanelor lezate prin comportamentul destinatarilor deciziei „sticlă auto”. Or, publicarea acestei decizii intră în sfera competențelor Comisiei în temeiul articolului 30 din Regulamentul nr. 1/2003, fără ca aceasta să fie afectată în vreun mod de faptul că accesul la informațiile în litigiu poate face obiectul unei modificări în cadrul procedurilor jurisdicționale în fața organelor naționale.
- 89 În cele din urmă, referitor la argumentul întemeiat pe dispozițiile privind accesul publicului la dosarul investigației, este suficient să se arate că aceste norme privesc accesul la documentele care fac parte din dosarul investigației. Astfel, pentru motivele prezentate la punctul 47 de mai sus, ele nu se aplică în ceea ce privește publicarea deciziei Comisiei adoptate în urma acestei investigații. În consecință, acest argument trebuie respins, la fel ca și al șaselea motiv.
- 90 Având în vedere ceea ce precedă, se impune anularea în parte a deciziei atacate, în măsura în care vizează cererea reclamantei referitoare la considerentul (115) al deciziei „sticlă auto” (a se vedea punctele 30-34 de mai sus) și respingerea în rest a acțiunii.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 91 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

- 92 Întrucât reclamanta a căzut în pretenții cu privire la partea esențială a concluziilor sale, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată în prezenta cauză, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

- 1) **Anulează Decizia C(2012) 5718 final a Comisiei din 6 august 2012 prin care se respinge cererea de aplicare a regimului de confidențialitate formulată de Pilkington Group Ltd, în temeiul articolului 8 din Decizia 2011/695/UE a președintelui Comisiei din 13 octombrie 2011 privind funcția și mandatul consilierului-auditor în anumite proceduri în domeniul concurenței (cazul COMP/39.125 – Sticlă auto), în măsura în care privește cererea Pilkington Group referitoare la considerentul (115) al Deciziei C(2008) 6815 final din 12 noiembrie 2008 privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE.**
- 2) **Respinge în rest acțiunea.**
- 3) **Obligă Pilkington Group la plata cheltuielilor de judecată.**

Papasavvas

Forwood

Bieliūnas

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 15 iulie 2015.

Semnături